

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 4. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm1199/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

sig til af den Daarlighed de havde, saa de kunde aldrig taale, Solen finnede paa dem, men blev saa til Steen, som de stod. Naar de derfor selv med deres gode Willie givende noget Konstvaerk enten til Aser eller til Mennesker, var der dog gjerne en Hage ved, som ved Tafset paa Mjølner, gjort saa fort, at Thor knap kunde faae hold paa det og nogets til at bulte sig, hvergang han slog til. Man ved jo nok, der er en heel Forttelling om, at det var en stem Spystues Skyld, der satte sig paa Doerernes Ræste, mens Mjølner var i Arbeide, og som han til sidst ikke kunde bære sig for at smække til, hvoreved han tabte et kostbart Djeblik; men det vare nu som det vil, saa var der dog en nem Lyde ved alle de Konstgjæller, Aserne sik af de vittige Doerze, thi selv den beromte Smelle Vladvending, som havde altid Winden med sig og kunde rumme alle Aser og Valkals Gjæster, skjult Man kunde legge den sammen som en Bog og putte den i Lommen, vil Man sige, havde den Lyde, at hvem der først kom paa den, kom aldrig af den igjen.

Det var derfor intet Under, at hvem der nødte Doererne til at trælle for sig, til ofte Aarbeide derefter, som kunde være baade deligt og dygtigt nok, men kun til Giermandens Ulykke, og derpaa er Sværdet Xirfing det første og klæreste Verdis. Man ved af at sige, saa det kan lære Folk at tage sig i Agt for de daglyse Doerze, og allensfalds ikke sætte dem Stolen for Doren, naar Man tanker at have Gavn af dem.

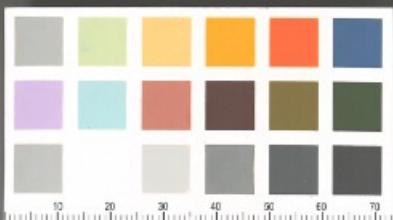
Der var nemlig en Konge i Garderige, der østerinde, mellem det hvide og det sorte Hav, og han skal gisne have været en Sonneson af den store Herremester, som i gamle Dage kom herind fra Tyrkiet og gav sig ud

for den gamle Odin, der nu var staet op igjen, og samme Konge i Garderige, de kaldte ham Svafur-Lami, satte engang paa Jægten faalunge efter en hjert til Soel git neb, og da han saa sig om, var han kommet til at faae imellen to Doerze og Doren til deres Steen-Stue. Ha, ha, tankte han, og gjorde Hammertegn, saa de kunde ikke slappe ind, og spurgte saa, med Sværdet over Hovedet paa dem, hvad de hed? Det sagde de ham strax og bad for deres Liv, men han vilde have andet end gode Ord for det og krad:

Velkommen, Óvalin,
Doerernes Gyrtse,
Velkommen, Durin,
Dygtig ved Esen!
Klinger I smede
Smidbi og sei,
Hjaltet og Balgen
Blasfe af Guld!

Stene som Klæde
Klæve skal Sværdet,
Aldrig det ruste,
Eggen si doves,
Hvad saa en mades,
Males og steer!
Seit det følge
Soel-Beden rundt!

Dermed var Skabet sluttet, thi Doerene loede Alt hvad han forlangde, og de holdt forsaaevdt ærlig Ord, at ved næste Stærne-Møde i Mulin og Morte, stod de for Stue-Doren med et splinterigt, fuulstende Sværd, som de

stør valte Kongen, da han kom, men imens han stod og betrægtede den sjælle Førlæng, trak de dem forsigtigt tilbage og var allerede forsvundet for hans øje, da han hørte det høje ud igennem Døren.

Hver Gang det blottes,

Banehus salde!

Niddingsværk tappert

Trefold det øve,

Hvortil et Rage

Windes paa Jorden!

Banesaar visse

Volde det dig!

Dette hvede Svafur-Sami saa ilde, at han med stor fornuselse vilde givet Øverzen Bane-Saar i Brage-Løn, men hvor godt ent Øverdet veed paa Steen, såd der dog ei nær saa dybt, som dets Mester, og Man veed ikke, hvis vi der maatte undgående, førstegang Tjæring blev trukket af Skede; men det ved man nok, at, da det enstund havde mestrelig draget Blod i Svafur-Samis Hænder, gav det ham føle hans Livsbred, som Ævalin spaade.

Aabet Kapitel.

Andgrim Barsark.

Der boede i de Dage en Barsark oppe i Hægeland paa en Ø, som kaldtes Bolm, og selv hedd han Andgrim og var af Zette-Slagten, det vil sige: han nedstammede paa Faders Side oprindelig fra de gamle Zetter eller Grimthuðer, som laae i aaben Feide med Åserne, men En af dem havde gifted sig ind i Menne-

